

Arrest

nr. 209 013 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 20 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 november 2015 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is.

1.3. Op 23 februari 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker in een aangetekende brief van 23 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 20/10/2015

Overdracht CGVS: 26/02/2016

U werd op 17 januari 2018 van 09.15 uur tot 12.35 uur gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Pashtu machtig is. Uw raadsman, meester Buysse stond u bij gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U, S.A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtuun van etnische origine en een soennitische moslim te zijn. U werd geboren in 1377 (1998) in het dorp Bar Nurgal in het district Nurgal van de provincie Kunar. U woonde daar tot aan uw vertrek uit Afghanistan met uw familie. Uw vader was stafmedewerker bij het National Directorate of Security (NDS). Hij had er de rang van majoor en was gestationeerd in de stad Asadabad in de provincie Kunar.

Vijf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan gaven de taliban een dreigbrief aan de mullah van uw dorp. Deze laatste kwam bij u thuis en overhandigde de brief aan uw moeder. Toen uw oom naar uw huis kwam las hij de brief en vertelde hij dat de taliban beslist hadden u te vangen. U was de oudste zoon van uw vader en door u te vangen zouden ze uw vader kunnen verplichten zich bij hen aan te sluiten. Twee dagen later werden de problemen erger en gaf uw vader uw oom de opdracht uw vlucht uit Afghanistan te regelen. Aldus vertrok u in hamal 1394 (maart/april 2015) om op 19 oktober 2015 in België aan te komen en er op 20 oktober 2015 asiel aan te vragen.

Enkele maanden na uw vertrek uit Afghanistan verhuisde de rest van uw familie naar de stad Jalalabad. Daar bleven ze 2,5 à 3 maanden wonen. Het was er echter moeilijk leven waardoor ze uiteindelijk terugkeerden naar uw dorp. In het dorp, u weet niet wanneer, ontving uw familie een tweede dreigbrief waarin stond dat ze uw familie overal zouden vinden en vermoorden. Ondertussen bleef uw vader aan de slag in Asadabad. Acht maanden voor uw interview vertrok hij eens op dienst en werd hij ontvoerd door de taliban. Sindsdien heeft uw familie er niks meer van gehoord.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw vader (originelen), zijn militair notitieboekje (origineel), een certificaat betreffende zijn opleiding in Rusland (origineel), twee appreciatiebrieven van uw vader (originelen), een foto van uw vader in Rusland (origineel) en een foto van hem met zijn bodyguards (origineel), uw vaders badge van NDS (origineel), de twee dreigbrieven van de taliban (originelen), een bevestigingsbrief van de autoriteiten betreffende uw problemen (origineel) en de enveloppe waarmee uw documenten u werden opgestuurd (origineel).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aantonen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

U slaagde er niet in de door u verklaarde gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan aannemelijk te maken. U stelde dat uw vader tewerkgesteld was als majoor bij het National Directorate of Security (NDS) van de provincie Kunar en dat de taliban daarom uw familie viseerden (CGVS, p. 2, 10, 11). Via u wilden de taliban uw vader dwingen zich bij hen aan te sluiten waardoor u Afghanistan diende te verlaten (CGVS, p. 10). Uw asielmotieven deden zeer onwaarschijnlijk aan en uw verklaringen waren doorspekt met incoherenties en tegenstrijdigheden.

Hoewel u aan het CGVS verklaarde dat uw vader zijn overheidsjob bleef uitoefenen tot na uw vertrek uit Afghanistan, meer bepaald tot op het moment dat hij ontvoerd werd, mag het dan ook verbazing wekken dat hij zichzelf in het door u voorgelegde bewijsstuk beschrijft als een ex-medewerker van de

overheid, temeer dat u tegelijkertijd verklaarde dat hij deze brief schreef toen u zich zelf nog in Afghanistan bevond (CGVS, p.3, 11, + zie bevestigingsbrief overheid en vertaling in het administratief dossier). Aangezien uw verklaringen en het door u neergelegde bewijsstuk moeilijk te rijmen vallen werpt deze vaststelling al een donkere schaduw op de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het beroepsprofiel van uw vader.

Verder rijzen heel wat vragen bij de door u aangehaalde gebeurtenissen. Vooreerst kan zich afgevraagd worden waarom de taliban specifiek u viseerden om de medewerking van uw vader te verkrijgen. U zei dat de taliban wilden dat uw vader zou stoppen met zijn werk en zich zou engageren voor de jihad van de taliban (CGVS, p. 13). Gezien uw vader weigerde raakten ze gefrustreerd en besloten ze u te ontvoeren om zo ook uw vader te kunnen grijpen (CGVS, p. 13). U stelde echter ook dat de taliban uw vader ontvoerden na uw vertrek uit Afghanistan en dat ze dat deden toen hij eens vertrok vanuit zijn kantoor (CGVS, p. 11). Daarmee geeft u feitelijk aan dat de taliban u helemaal niet nodig hadden om uw vader te kunnen ontvoeren. Zij wisten kennelijk waar zijn werkplaats was en hadden duidelijk de vaardigheden en de middelen om hem mee te kunnen nemen. Het houdt dan ook geen steek dat ze eerst tijd, energie en moeite in uw ontvoering zouden steken. Indien zij uw vader werkelijk naar het leven zouden gestaan hebben zoals u verklaarde, mag ervan uitgegaan worden dat ze zich wel rechtstreeks tot hem gericht zouden hebben en u als oudste zoon daarbuiten gelaten zouden hebben.

Het is ook geenszins aannemelijk dat de taliban überhaupt zouden gewild hebben dat uw vader zich bij hen zou aansluiten. Uw vader werkte voor het NDS. In die hoedanigheid was het zijn taak, zoals u zelf aanhaalde, om de geheimen van de vijanden van de overheid, c.q. de taliban te ontrafelen en die informatie aan de overheid te rapporteren (CGVS, p. 11). Een dienstdoend lid van de veiligheidsdiensten rekruteren zou voor de taliban een enorm groot risico inhouden. Er mag immers worden aangenomen dat de taliban op zoek zijn naar leden die ze in eerste instantie kunnen vertrouwen en die niet het potentieel in zich dragen binnen hun rangen te gaan spioneren voor de overheid. Toen u de vraag gesteld werd of het feit dat uw vader voor de geheime diensten van de overheid werkte geen gevaar zou betekenen voor de taliban, antwoordde u kortweg "nee" (CGVS, p. 13). Door dit louter te ontkennen slaagde u er vanzelfsprekend niet in deze beschouwing teniet te doen.

U was ook vaag en onduidelijk over hoe de taliban uw familie bedreigden en wat ze nu precies op welk moment van u wilden. Bij het begin van uw interview stelde u dat in de eerste dreigbrief die uw familie van hen ontving stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk, zich bij de taliban moest aansluiten en indien hij dit weigerde hij en uzelf vermoord zouden worden (CGVS, p. 2). Daarna zei u dat in de eerste dreigbrief stond dat de taliban beslist hadden om u te ontvoeren om uw vader zo te verplichten zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 10). Dan stelde u weer dat uw vader bedreigd werd door de taliban, weigerde op hun eisen in te gaan en dat dan pas sprake was van uw ontvoering (CGVS, p. 13). Uw verklaringen kwamen telkens ongeveer op hetzelfde neer, ware het niet dat u elke keer een andere nuance aanbracht in uw verhaal waardoor het voor het CGVS zeer onduidelijk werd wat de taliban concreet met uw familie van plan waren. Hiermee geconfronteerd veranderde u weer uw verhaal. Dan zei u dat uw familie de eerste dreigbrief ontving en dat uw vader pas twee dagen later door zijn collega's op de hoogte werd gebracht van het feit dat de taliban planden u te ontvoeren (CGVS, p. 13). In de dreigbrief zelf wordt overigens ook niets vermeld betreffende uzelf, maar valt enkel te lezen dat de taliban op de hoogte waren van de job van uw vader en dat hij hiermee diende te stoppen teneinde zijn krachten tegen de ongelovigen te kunnen gebruiken.

U sprak zichzelf ook tegen toen u gevraagd werd naar hoe de taliban te weten kwamen dat uw vader bij het NDS werkte. Toen gaf u aan dat de dorpsgenoten hen dat vertelden (CGVS, p. 12) terwijl u vlak daarvoor nog uitdrukkelijk te kennen gaf dat de dorpsgenoten wel wisten dat hij werkte, maar niet dat dat voor het NDS was (CGVS, p. 12). Meer nog, u benadrukte dat volgens het beleid van het NDS niemand van de werknemers de toelating had zijn identiteit vrij te geven, dan wel met andere mensen over het werk te praten én dat uw vader dit beleid respecteerde (CGVS, p. 12). Het mag dan ook verbazing wekken dat de taliban informatie over het beroep van uw vader zouden gekregen hebben, net van de enige mensen die hier niks van af konden weten. U leek dit zelf te beseffen toen u vervolgens nog gauw stelde dat de taliban ook spionnen hadden, doch dit bleef slechts bij een blote, niet-onderbouwde bewering.

Daarenboven rijst de vraag waarom de taliban uw familie eerst een dreigbrief stuurden vooraleer tot actie over te gaan, zeker gezien u zelf aangaf dat de taliban wisten waar u en uw familie woonde (CGVS, p. 13). Uzelf zei dat de taliban nooit direct huizen aanvallen.

Ze sturen eerst dreigbrieven en vallen pas aan op het moment dat hun eisen genegeerd worden (CGVS, p. 13). Dit houdt echter geen steek. U gaf aan dat de taliban reeds in de eerste dreigbrief aangaven u te zullen ontvoeren (CGVS, p. 10). Daarmee gaven ze u, en bij uitbreiding de rest van uw familie inclusief uw vader, schoon de kans te vluchten vooraleer zij u te pakken zouden kunnen krijgen, hetgeen u dan ook deed. De taliban investeren zo tijd en moeite in het versturen van dreigbrieven, om vervolgens hun doelwit onder hun neus te zien wegglijpen en dus allesbehalve te bereiken wat ze beoogden. De door u geschetste handelswijze van de taliban lijkt dan ook zeer weinig plausibel.

Nog minder plausibel is dat ze dit hierna – na een eerste mislukking – nog eens op dezelfde manier zouden aanpakken door een tweede dreigbrief naar uw familie te sturen waarin ze te kennen gaven uw familie overal in Afghanistan te zullen vinden en vermoorden (CGVS, p. 2, 14). Zo gaven ze uw familieleden duidelijk de boodschap dat ze nog steeds, ook na uw vertrek uit Afghanistan, voor hun leven dienden te vrezen en opnieuw de kans de taliban te ontvluchten. In dit licht is het overigens bijzonder opmerkelijk dat uw vader, na herhaaldelijke keren met de dood bedreigd te zijn geweest, zou beslissen gewoon verder te blijven werken. U haalde aan dat hij, behalve tijdens het regime van de taliban, nooit gestopt is met werken en dus bleef doorgaan tot op de dag van zijn ontvoering (CGVS, p. 11). Gezien de reputatie van de taliban is dit weinig geloofwaardig en doet dit op ernstige wijze de wenkbrauwen fronsen. Bovendien rijmt dit niet met de bevestigingsbrief van de autoriteiten betreffende uw problemen, waarin uw vader zichzelf introduceert als een ex-werknemer van de overheid. Temeer gezien u verklaarde dat hij deze brief schreef toen u nog in Afghanistan woonde (CGVS, p. 3).

Tot slot stelde u dat uw vader ongeveer acht à negen maanden voor uw interview op het CGVS ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 3, 8, 9, 14). U wist er echter verbazingwekkend weinig over te vertellen. Het enige dat u kon zeggen was dat uw oom van moeders zijde u hiervan op de hoogte had gebracht en dat het gebeurd was toen uw vader z'n kantoor verliet voor een missie van zijn werk (CGVS, p. 14). U wist ook niet of de taliban uw familie na de ontvoering van uw vader nog gecontacteerd hadden (CGVS, p. 14). Nochtans heeft u op dit moment nog steeds contact met uw oom (CGVS, p. 9) én vernam uw oom dit nieuws van de collega's van uw vader (CGVS, p. 14). In dit licht mag van u verwacht worden dat u hier toch op een iets doorleefdere en gedetailleerdere wijze over zou kunnen vertellen. Door zo karig te zijn met informatie over een dergelijke essentiële gebeurtenis, zeker in het kader van uw asielaanvraag, wekt u de indruk dat uw vader helemaal niet ontvoerd is.

Dit vermoeden wordt versterkt door een aantal tegenstrijdige verklaringen die u aflegde betreffende de huidige verblijfplaats van uw familieleden. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16 februari 2016 zei u dat uw familieleden, inclusief uw vader, woonachtig waren in de stad Jalalabad (DVZ, Verklaring DVZ, vragen 13A en 17). Op het CGVS stelde u dan weer dat ze bij uw oom in een dorp in Nurgal woonden (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan inderdaad naar Jalalabad verhuisde, maar dat ze er maar 2,5 à 3 maanden bleven en dan terugkeerden naar Nurgal (CGVS, p. 9). Gegeven dat u in hamal 1394 (maart/april 2015) uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 14) en dat uw familie 2 à 2,5 maanden daarna naar Jalalabad verhuisde (CGVS, p. 9-10) moet dit omstreeks jauza/saratan 1394 (mei/juni/juli 2015) geweest zijn. Indien ze daar zoals u verklaarde 2,5 à 3 maanden verbleven moeten ze teruggekeerd zijn naar Nurgal in assad/sambula, ten laatste mizan 1394 (september/oktober 2015). Dit is bijna een half jaar voor uw interview bij DVZ, waardoor uw familie volgens uw verklaringen dan al lang terug in Nurgal had moeten wonen. Dat u bij DVZ dus aanhaalde dat ze in de stad Jalalabad woonden is een flagrante tegenstrijdigheid met wat u op het CGVS verklaarde.

Tijdens uw interview op het CGVS kon u dit overigens niet op afdoende wijze verklaren. U stelde zich bijzonder vaag, verwarrend en opnieuw tegenstrijdig op toen u dit trachtte uit te leggen. U zei eerst dat uw familie 2,5 à 3 maanden in Jalalabad was toen ze van de taliban dreigementen kregen dat uw huis opgeblazen ging worden als ze buiten het district bleven wonen, waardoor ze terugkeerden (CGVS, p. 9). Toen u om verduidelijk gevraagd werd betreffende deze dreigementen antwoordde u naast de kwestie. U stelde dat uw vaders collega's hem zeiden dat ze u zouden vermoorden en uw familieleden kwaad zouden doen, waardoor hij hen vertelde te verhuizen naar Jalalabad (CGVS, p. 9). Toen u daarna nogmaals gevraagd werd naar de redenen waarom de taliban niet wilden dat uw familie in Jalalabad zou blijven wonen gaf u opnieuw geen duidelijke uitleg. Dan zei u dat de taliban informatie hadden gekregen dat u naar het buitenland was verhuisd en dat uw familieleden ongelovig waren geworden (CGVS, p. 10).

Daarom werd u nogmaals de vraag gesteld, waarop u tijd leek te kopen door te zeggen dat u de vraag niet begreep om dan na een herhaling van de vraag uw verklaringen te wijzigen. Dan zei u plots dat uw familie verhuisd was naar Jalalabad omdat de taliban planden uw huis op te blazen en dat uw familie een moeilijk leven had in Jalalabad. Ze konden de huur van het huis in Jalalabad niet betalen en beslisten daarom terug te gaan (CGVS, p. 10). Het hoeft niet veel betoog om duidelijk te maken dat dit een uitleg was die veel te laat kwam en in combinatie met bovenstaande tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid verder sterk op de helling deed komen te staan.

Daarbij komt nog dat uw vader zelf een vraag tot bevestiging van de problemen schreef aan de autoriteiten en dat dit volgens u gebeurde op het moment dat u nog in Afghanistan woonde (CGVS, p. 3), terwijl op de brief zelf een datum staat van 22/12/1394 (12/13 maart 2016). Toen was u al enkele maanden in België. U verklaarde ook dat uw documenten u werden opgestuurd door uw oom van moeders zijde (CGVS, p. 3) maar op de envelop staat de naam van uw vader. U zei dat uw oom ze verstuurde in de naam van uw vader omdat hij zijn eigen taskara niet bij had, maar wel die van uw vader (CGVS, p. 3). Dit lijkt in het licht van bovenstaande wel allemaal té toevallig. Bovendien doet het bevreemdend aan dat uw oom, op weg om documenten te gaan versturen, dan zijn eigen taskara niet zou meenemen én dat het postkantoor genoeg zou nemen met een taskara van iemand anders die daarna dan diende opgestuurd te worden.

Het is dan ook duidelijk dat u essentiële informatie betreffende uw familieleden in Afghanistan trachtte te verhullen voor het CGVS. Nochtans hebben asielzoekers de plicht om van bij aanvang van de procedure hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun asielaanvraag. Het is aan hen op een eerlijke wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen opdat het CGVS kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, de verblijfplaatsen van uw familieleden, eerdere asielverzoeken, reisroutes en –documenten. Niettegenstaande u in het begin van uw interview op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op deze medewerkingsplicht blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u er niet aan heeft voldaan.

U bood geen volledig zicht op uw werkelijke familiale situatie en maakte het zo onmogelijk voor het CGVS om in te schatten waar uw familie is en bij uitbreiding of zij al dan niet in een veilige regio in Afghanistan verblijven. Dit is echter cruciaal voor het onderzoeken van uw beschermingsnood. Het is immers evident dat indien het CGVS geen duidelijk zicht krijgt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie en die van uw familieleden, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

De combinatie van bovenstaande elementen zorgt ervoor dat u het vluchtelingenstatuut, noch het statuut van subsidiaire bescherming kan toegekend worden.

De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk. Het militair notitieboekje van uw vader, het certificaat betreffende zijn opleiding in Rusland, zijn twee appreciatiebrieven, een foto van uw vader in Rusland, een foto van hem met zijn bodyguards en uw vaders badge van NDS tonen in zekere zin zijn beroepsbezigheden aan, doch zoals hierboven gemotiveerd kan geen geloof gehecht worden aan de daaruit volgende vervolgingsfeiten. De twee dreigbrieven van de taliban en de bevestigingsbrief van de autoriteiten betreffende de problemen konden dit niet herstellen. Aan documenten kan immers pas bewijskracht ontleend worden indien ze vergezeld worden van coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen zoals eveneens hiervoor vermeld in casu niet het geval was. Uw taskara en die van uw vader geven een indicatie van uw oorspronkelijke herkomstregio, doch bewijzen geenszins dat uw familie daar op dit moment nog steeds woonachtig is. Zoals hiervoor gemotiveerd bood u hier geen duidelijk zicht op én indiceert de enveloppe waarmee uw documenten u werden opgestuurd dat uw familie zich hoogstwaarschijnlijk op dit moment in de stad Jalalabad, een veilige regio in Afghanistan, bevindt (informatie betreffende de situatie in Jalalabad werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; Schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 Manifeste beoordelingsfout".

Na een korte theoretische toelichting hierover licht verzoeker - inzake de vluchtelingenstatus - toe als volgt:

"Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst. Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling, genomen door het Commissariaat-generaal CG/(...) dd. 23.02.2018 , kan Verzoekende partij het volgende opmerken:

De vader van verzoeker, was Majoor bij het NDS, verzoeker was de oudste zoon, na bedreigingen aan zijn adres om over te lopen naar de taliban verdween diens vader spoorloos. Talib wouden de vader treffen via zijn oudste zoon, dit mislukte door diens vlucht

Het militair notitieboekje, de opleiding in Rusland en een foto van de vader met zijn bodyguards en de badge van de NDS worden niet betwist, doch men wenst geen geloof te schenken aan de vervolgingsfeiten dientengevolge.

Verwerende partij motiveert verkeerdelijk dat men geen geloof kan hechten aan de asielmotieven omdat er geen duidelijkheid zou zijn dat de familie thans in de regio van de feiten nog zou verblijven.

Verzoekende partij stelde nochtans ridderlijk dat deze in Jalabad verbleven doch terugkeerden naar hun dorp.

Verwerende partij stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker persoonlijk zou geviseerd worden om diens vader te laten ophouden met zijn werkzaamheden.

Dat men na de vlucht van verzoeker dan zich uiteindelijk toch richtte tegen de vader is niet onaannemelijk. Wel integendeel, de talib wou de vader treffen via een gemakkelijke prooi, zijnde zijn oudste zoon. Deze heeft immers niet de bescherming als zijn vader.

Het is dus onjuist te stellen dat de talib geen "tijd en energie en moeite" in de een ontvoering van verzoeker zouden steken.

Men kan een asielmotief toch zou niet afhandelen.

Hoofdfact is dat men de vader wou treffen en hem zo te stoppen met zijn activiteiten.

De interpretatie van de bedreigingen van de Taliban zijn niet altijd duidelijk , voor niemand.

In de brief staat te lezen: dat zij op de hoogte waren van de job van de vader en dat hij daarmee diende te stoppen teneinde zijn krachten tegen de ongelovigen te kunnen gebruiken.

Het feit dat dorpsgenoten wisten dat hij voor de, overheid werkte is afdoende voor de taliban om verder te gaan. Dat de dorpsgenoten niet wisten dat het specifiek de NDS is niet relevant, en het is juist dat de taliban werken met informanten, dit is geen blote bewering dus.

Dat de taliban investeren in tijd en moeite in het versturen van dreigbrieven is helaas wel een werkelijkheid. Dat daardoor het doelwit kan ontsnappen hoort daar wel bij. Het gaat immers om een bedreiging.

Blijkt dat de vader verdwenen is...

Verzoeker meent dat de appreciatiemarge verkeerd gehanteerd is voor iemand met het profiel als de familie van verzoeker.

Dat verzoeker bijvoorbeeld bleef verder werken na met de dood te zijn bedreigd als niet plausibel te beschouwen is spijtig genoeg eveneens een louter 'blote beweging.

Feit is dat verzoeker documenten voorlegde die wel van aard zijn diens relaas te ondersteunen en aannemelijk te maken. Het is niet zo dat deze waardeloos zouden zijn wegens ongeloofwaardige verklaringen."

Verzoeker besluit aldus dat hij voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast en meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus, licht verzoeker toe als volgt:

In verband met de standaard motivatie over de situatie wens verzoeker het volgende op te merken:

Het Hof van Justitie (Grote kamer) duidelijk voor recht:

Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonst dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijlfomule wordt opgenomen in de beslissing.

Terwijl opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonst dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Het is evenwel zo dat de rechten van verzoekende partij zijn in zijn land, van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier.

Verzoekende partij verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resümee aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch stelt de Raad vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in de bewijskracht van zijn documenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker herhaalt immers louter zijn verklaringen dat de taliban hem wilde ontvoeren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, doch hij gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban hierbij verzoeker zou viseren en niet zijn vader. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet over dezelfde beschermingsmaatregelen beschikte als zijn vader, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht opmerkte dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader na zijn vertrek werd ontvoerd door de taliban (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14), waaruit blijkt dat de taliban wel degelijk over de nodige capaciteiten beschikte om deze te ontvoeren. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat het aannemelijk is dat de taliban de tijd en energie zouden nemen om hem te ontvoeren.

Dit geldt temeer nu de geloofwaardigheid van zijn relaas verder wordt ondermijnd door zijn ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen door de taliban. Verzoeker benadrukt dat de taliban wel degelijk tijd en moeite steekt in het versturen van dreigbrieven, doch dit verweer biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban in een dreigbrief kenbaar zou maken dat zij verzoeker zou willen ontvoeren, omdat dit het risico inhoudt dat verzoeker en diens familie zouden vluchten. Verzoeker gaat er hierbij bovendien aan voorbij dat deze verklaring tegenstrijdig is met de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrief, waaruit geenszins blijkt dat de taliban kenbaar maakt verzoeker te willen ontvoeren. Verzoekers loutere bewering in het verzoekschrift dat de *“interpretatie van de bedreigingen van de Taliban niet altijd duidelijk [zijn], voor niemand”* biedt geenszins een afdoende verschoning voor verzoekers incoherente en inconsistente verklaringen over de inhoud van de dreigbrief en het doel van de bedreigingen van de taliban. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker coherente en consistente verklaringen kan afleggen over de bedreigingen die hij van de taliban ontving, in overeenstemming met de door hem neergelegde documenten. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

De bestreden beslissing merkte bovendien terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop de taliban te weten kwam dat zijn vader bij het NDS werkte, aangezien verzoeker verklaarde dat de taliban dit via dorpsgenoten te weten kwam, terwijl hij voordien had verklaard dat de dorpsgenoten niet op de hoogte waren dat zijn vader voor het NDS werkte. Verzoekers verweer dat de dorpsgenoten enkel wisten dat zijn vader voor de overheid werkte, is andermaal tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij verklaarde dat *“de taliban kwam dat te weten via de dorpsgenoten. Zij vertelden de taliban dat hij werkte voor de NDS. En ook works, en spionnen voor de amerikanen”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12). Verzoekers verklaringen zijn aldus duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de taliban via informanten op de hoogte werd gebracht van de werkzaamheden van zijn vader, merkt de Raad op dat dit een *post factum* verklaring betreft die bovendien geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde hierover.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift bovendien zijn verklaringen dat zijn familie naar Jalalabad verhuisde en dat zij nadien terug verhuisden naar zijn dorp. Met de loutere herhaling van zijn verklaringen doet verzoeker echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker hierover inconsistente, vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van zijn ouders en de enveloppe die hem vanuit Afghanistan werd verstuurd. In de bestreden beslissing werd dan ook terecht geoordeeld dat verzoeker geen zicht wil bieden op de verblijfplaatsen en –omstandigheden van zijn familieleden na zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker betwist de overige pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing niet. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Bij gebrek aan een dienstig verweer, worden deze motieven dan ook integraal overgenomen door de Raad:

“U slaagde er niet in de door u verklaarde gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan aannemelijk te maken.

U stelde dat uw vader tewerkgesteld was als majoor bij het National Directorate of Security (NDS) van de provincie Kunar en dat de taliban daarom uw familie viseerden (CGVS, p. 2, 10, 11). Via u wilden de taliban uw vader dwingen zich bij hen aan te sluiten waardoor u Afghanistan diende te verlaten (CGVS, p. 10). Uw asielmotieven deden zeer onwaarschijnlijk aan en uw verklaringen waren doorspekt met incoherenties en tegenstrijdigheden.

Hoewel u aan het CGVS verklaarde dat uw vader zijn overheidsjob bleef uitoefenen tot na uw vertrek uit Afghanistan, meer bepaald tot op het moment dat hij ontvoerd werd, mag het dan ook verbazing wekken dat hij zichzelf in het door u voorgelegde bewijsstuk beschrijft als een ex-medewerker van de overheid, temeer dat u tegelijkertijd verklaarde dat hij deze brief schreef toen u zich zelf nog in Afghanistan bevond (CGVS, p.3, 11, + zie bevestigingsbrief overheid en vertaling in het administratief dossier). Aangezien uw verklaringen en het door u neergelegde bewijsstuk moeilijk te rijmen vallen werpt deze vaststelling al een donkere schaduw op de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het beroepsprofiel van uw vader.

Verder rijzen heel wat vragen bij de door u aangehaalde gebeurtenissen. Vooreerst kan zich afgevraagd worden waarom de taliban specifiek u viseerden om de medewerking van uw vader te verkrijgen. U zei dat de taliban wilden dat uw vader zou stoppen met zijn werk en zich zou engageren voor de jihad van de taliban (CGVS, p. 13). Gezien uw vader weigerde raakten ze gefrustreerd en besloten ze u te ontvoeren om zo ook uw vader te kunnen grijpen (CGVS, p. 13). U stelde echter ook dat de taliban uw vader ontvoerden na uw vertrek uit Afghanistan en dat ze dat deden toen hij eens vertrok vanuit zijn kantoor (CGVS, p. 11). Daarmee geeft u feitelijk aan dat de taliban u helemaal niet nodig hadden om uw vader te kunnen ontvoeren. Zij wisten kennelijk waar zijn werkplaats was en hadden duidelijk de vaardigheden en de middelen om hem mee te kunnen nemen. Het houdt dan ook geen steek dat ze eerst tijd, energie en moeite in uw ontvoering zouden steken. Indien zij uw vader werkelijk naar het leven zouden gestaan hebben zoals u verklaarde, mag ervan uitgegaan worden dat ze zich wel rechtstreeks tot hem gericht zouden hebben en u als oudste zoon daarbuiten gelaten zouden hebben.

Het is ook geenszins aannemelijk dat de taliban überhaupt zouden gewild hebben dat uw vader zich bij hen zou aansluiten. Uw vader werkte voor het NDS. In die hoedanigheid was het zijn taak, zoals u zelf aanhaalde, om de geheimen van de vijanden van de overheid, c.q. de taliban te ontrafelen en die informatie aan de overheid te rapporteren (CGVS, p. 11). Een dienstdoend lid van de veiligheidsdiensten rekruteren zou voor de taliban een enorm groot risico inhouden. Er mag immers worden aangenomen dat de taliban op zoek zijn naar leden die ze in eerste instantie kunnen vertrouwen en die niet het potentieel in zich dragen binnen hun rangen te gaan spioneren voor de overheid. Toen u de vraag gesteld werd of het feit dat uw vader voor de geheime diensten van de overheid werkte geen gevaar zou betekenen voor de taliban, antwoordde u kortweg "nee" (CGVS, p. 13). Door dit louter te ontkennen slaagde u er vanzelfsprekend niet in deze beschouwing teniet te doen.

U was ook vaag en onduidelijk over hoe de taliban uw familie bedreigden en wat ze nu precies op welk moment van u wilden. Bij het begin van uw interview stelde u dat in de eerste dreigbrief die uw familie van hen ontving stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk, zich bij de taliban moest aansluiten en indien hij dit weigerde hij en uzelf vermoord zouden worden (CGVS, p. 2). Daarna zei u dat in de eerste dreigbrief stond dat de taliban beslist hadden om u te ontvoeren om uw vader zo te verplichten zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 10). Dan stelde u weer dat uw vader bedreigd werd door de taliban, weigerde op hun eisen in te gaan en dat dan pas sprake was van uw ontvoering (CGVS, p. 13). Uw verklaringen kwamen telkens ongeveer op hetzelfde neer, ware het niet dat u elke keer een andere nuance aanbracht in uw verhaal waardoor het voor het CGVS zeer onduidelijk werd wat de taliban concreet met uw familie van plan waren. Hiermee geconfronteerd veranderde u weer uw verhaal. Dan zei u dat uw familie de eerste dreigbrief ontving en dat uw vader pas twee dagen later door zijn collega's op de hoogte werd gebracht van het feit dat de taliban planden u te ontvoeren (CGVS, p. 13). In de dreigbrief zelf wordt overigens ook niets vermeld betreffende uzelf, maar valt enkel te lezen dat de taliban op de hoogte waren van de job van uw vader en dat hij hiermee diende te stoppen teneinde zijn krachten tegen de ongelovigen te kunnen gebruiken.

U sprak zichzelf ook tegen toen u gevraagd werd naar hoe de taliban te weten kwamen dat uw vader bij het NDS werkte. Toen gaf u aan dat de dorpsgenoten hen dat vertelden (CGVS, p. 12) terwijl u vlak daarvoor nog uitdrukkelijk te kennen gaf dat de dorpsgenoten wel wisten dat hij werkte, maar niet dat dat voor het NDS was (CGVS, p. 12).

Meer nog, u benadrukte dat volgens het beleid van het NDS niemand van de werknemers de toelating had zijn identiteit vrij te geven, dan wel met andere mensen over het werk te praten én dat uw vader dit beleid respecteerde (CGVS, p. 12). Het mag dan ook verbazing wekken dat de taliban informatie over het beroep van uw vader zouden gekregen hebben, net van de enige mensen die hier niks van af konden weten. U leek dit zelf te beseffen toen u vervolgens nog gauw stelde dat de taliban ook spionnen hadden, doch dit bleef slechts bij een blote, niet-onderbouwde bewering.

Daarenboven rijst de vraag waarom de taliban uw familie eerst een dreigbrief stuurden vooraleer tot actie over te gaan, zeker gezien u zelf aangaf dat de taliban wisten waar u en uw familie woonde (CGVS, p. 13). Uzelf zei dat de taliban nooit direct huizen aanvallen. Ze sturen eerst dreigbrieven en vallen pas aan op het moment dat hun eisen genegeerd worden (CGVS, p. 13). Dit houdt echter geen steek. U gaf aan dat de taliban reeds in de eerste dreigbrief aangaven u te zullen ontvoeren (CGVS, p. 10). Daarmee gaven ze u, en bij uitbreiding de rest van uw familie inclusief uw vader, schoon de kans te vluchten vooraleer zij u te pakken zouden kunnen krijgen, hetgeen u dan ook deed. De taliban investeren zo tijd en moeite in het versturen van dreigbrieven, om vervolgens hun doelwit onder hun neus te zien wegglijpen en dus allesbehalve te bereiken wat ze beoogden. De door u geschetste handelwijze van de taliban lijkt dan ook zeer weinig plausibel.

Nog minder plausibel is dat ze dit hierna – na een eerste mislukking – nog eens op dezelfde manier zouden aanpakken door een tweede dreigbrief naar uw familie te sturen waarin ze te kennen gaven uw familie overal in Afghanistan te zullen vinden en vermoorden (CGVS, p. 2, 14). Zo gaven ze uw familieleden duidelijk de boodschap dat ze nog steeds, ook na uw vertrek uit Afghanistan, voor hun leven dienden te vrezen en opnieuw de kans de taliban te ontvluchten. In dit licht is het overigens bijzonder opmerkelijk dat uw vader, na herhaaldelijke keren met de dood bedreigd te zijn geweest, zou beslissen gewoon verder te blijven werken. U haalde aan dat hij, behalve tijdens het regime van de taliban, nooit gestopt is met werken en dus bleef doorgaan tot op de dag van zijn ontvoering (CGVS, p. 11). Gezien de reputatie van de taliban is dit weinig geloofwaardig en doet dit op ernstige wijze de wenkbrauwen fronsen. Bovendien rijmt dit niet met de bevestigingsbrief van de autoriteiten betreffende uw problemen, waarin uw vader zichzelf introduceert als een ex-werknemer van de overheid. Temeer gezien u verklaarde dat hij deze brief schreef toen u nog in Afghanistan woonde (CGVS, p. 3).

Tot slot stelde u dat uw vader ongeveer acht à negen maanden voor uw interview op het CGVS ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 3, 8, 9, 14). U wist er echter verbazingwekkend weinig over te vertellen. Het enige dat u kon zeggen was dat uw oom van moeders zijde u hiervan op de hoogte had gebracht en dat het gebeurd was toen uw vader z'n kantoor verliet voor een missie van zijn werk (CGVS, p. 14). U wist ook niet of de taliban uw familie na de ontvoering van uw vader nog gecontacteerd hadden (CGVS, p. 14). Nochtans heeft u op dit moment nog steeds contact met uw oom (CGVS, p. 9) én vernam uw oom dit nieuws van de collega's van uw vader (CGVS, p. 14). In dit licht mag van u verwacht worden dat u hier toch op een iets doorleefdere en gedetailleerdere wijze over zou kunnen vertellen. Door zo karig te zijn met informatie over een dergelijke essentiële gebeurtenis, zeker in het kader van uw asielaanvraag, wekt u de indruk dat uw vader helemaal niet ontvoerd is.

Dit vermoeden wordt versterkt door een aantal tegenstrijdige verklaringen die u aflegde betreffende de huidige verblijfplaats van uw familieleden. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16 februari 2016 zei u dat uw familieleden, inclusief uw vader, woonachtig waren in de stad Jalalabad (DVZ, Verklaring DVZ, vragen 13A en 17). Op het CGVS stelde u dan weer dat ze bij uw oom in een dorp in Nurgal woonden (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan inderdaad naar Jalalabad verhuisde, maar dat ze er maar 2,5 à 3 maanden bleven en dan terugkeerden naar Nurgal (CGVS, p. 9). Gegeven dat u in hamal 1394 (maart/april 2015) uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 14) en dat uw familie 2 à 2,5 maanden daarna naar Jalalabad verhuisde (CGVS, p. 9-10) moet dit omstreeks jauza/saratan 1394 (mei/juni/juli 2015) geweest zijn. Indien ze daar zoals u verklaarde 2,5 à 3 maanden verbleven moeten ze teruggekeerd zijn naar Nurgal in assad/sambula, ten laatste mizan 1394 (september/oktober 2015). Dit is bijna een half jaar voor uw interview bij DVZ, waardoor uw familie volgens uw verklaringen dan al lang terug in Nurgal had moeten wonen. Dat u bij DVZ dus aanhaalde dat ze in de stad Jalalabad woonden is een flagrante tegenstrijdigheid met wat u op het CGVS verklaarde.

Tijdens uw interview op het CGVS kon u dit overigens niet op afdoende wijze verklaren. U stelde zich bijzonder vaag, verwarrend en opnieuw tegenstrijdig op toen u dit trachtte uit te leggen.

U zei eerst dat uw familie 2,5 à 3 maanden in Jalalabad was toen ze van de taliban dreigementen kregen dat uw huis opgeblazen ging worden als ze buiten het district bleven wonen, waardoor ze terugkeerden (CGVS, p. 9). Toen u om verduidelijk gevraagd werd betreffende deze dreigementen antwoordde u naast de kwestie. U stelde dat uw vaders collega's hem zeiden dat ze u zouden vermoorden en uw familieleden kwaad zouden doen, waardoor hij hen vertelde te verhuizen naar Jalalabad (CGVS, p. 9). Toen u daarna nogmaals gevraagd werd naar de redenen waarom de taliban niet wilden dat uw familie in Jalalabad zou blijven wonen gaf u opnieuw geen duidelijke uitleg. Dan zei u dat de taliban informatie hadden gekregen dat u naar het buitenland was verhuisd en dat uw familieleden ongelovig waren geworden (CGVS, p. 10). Daarom werd u nogmaals de vraag gesteld, waarop u tijd leek te kopen door te zeggen dat u de vraag niet begreep om dan na een herhaling van de vraag uw verklaringen te wijzigen. Dan zei u plots dat uw familie verhuisd was naar Jalalabad omdat de taliban planden uw huis op te blazen en dat uw familie een moeilijk leven had in Jalalabad. Ze konden de huur van het huis in Jalalabad niet betalen en beslisten daarom terug te gaan (CGVS, p. 10). Het hoeft niet veel betoog om duidelijk te maken dat dit een uitleg was die veel te laat kwam en in combinatie met bovenstaande tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid verder sterk op de helling deed komen te staan.

Daarbij komt nog dat uw vader zelf een vraag tot bevestiging van de problemen schreef aan de autoriteiten en dat dit volgens u gebeurde op het moment dat u nog in Afghanistan woonde (CGVS, p. 3), terwijl op de brief zelf een datum staat van 22/12/1394 (12/13 maart 2016). Toen was u al enkele maanden in België. U verklaarde ook dat uw documenten u werden opgestuurd door uw oom van moeders zijde (CGVS, p. 3) maar op de envelop staat de naam van uw vader. U zei dat uw oom ze verstuurde in de naam van uw vader omdat hij zijn eigen taskara niet bij had, maar wel die van uw vader (CGVS, p. 3). Dit lijkt in het licht van bovenstaande wel allemaal té toevallig. Bovendien doet het bevreemdend aan dat uw oom, op weg om documenten te gaan versturen, dan zijn eigen taskara niet zou meenemen én dat het postkantoor genoeg zou nemen met een taskara van iemand anders die daarna dan diende opgestuurd te worden."

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten zoals weergegeven door verzoeker, noch aan zijn verklaringen over de huidige verblijfsomstandigheden van zijn familieleden.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet vermogen te herstellen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn omstandige motivering dat: *"De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk. Het militair notitieboekje van uw vader, het certificaat betreffende zijn opleiding in Rusland, zijn twee appreciatiebrieven, een foto van uw vader in Rusland, een foto van hem met zijn bodyguards en uw vaders badge van NDS tonen in zekere zin zijn beroepsbezigheden aan, doch zoals hierboven gemotiveerd kan geen geloof gehecht worden aan de daaruit volgende vervolgingsfeiten. De twee dreigbrieven van de taliban en de bevestigingsbrief van de autoriteiten betreffende de problemen konden dit niet herstellen. Aan documenten kan immers pas bewijskracht ontleend worden indien ze vergezeld worden van coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen zoals eveneens hiervoor vermeld in casu niet het geval was. Uw taskara en die van uw vader geven een indicatie van uw oorspronkelijke herkomstregio, doch bewijzen geenszins dat uw familie daar op dit moment nog steeds woonachtig is. Zoals hiervoor gemotiveerd bood u hier geen duidelijk zicht op én indiceert de enveloppe waarmee uw documenten u werden opgestuurd dat uw familie zich hoogstwaarschijnlijk op dit moment in de stad Jalalabad, een veilige regio in Afghanistan, bevindt (informatie betreffende de situatie in Jalalabad werd toegevoegd aan het administratieve dossier)."*

Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

De Raad merkt nog op dat louter verzoekers profiel als familielid van personen werkzaam bij de Afghaanse autoriteiten niet kan volstaan om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel van familielid van personen werkzaam bij de Afghaanse autoriteiten gelinkte problemen aan. Hierbij dient opgemerkt dat uit de door verzoeker neergelegde bevestigingsbrief (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 9) kan blijken dat zijn vader thans niet meer werkzaam is voor de Afghaanse autoriteiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit *"conflict-affected areas"* nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio

van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is of waar hij leeft. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, is de Raad van oordeel dat het voldoende aannemelijk is dat verzoekers familie zich in Jalabad bevindt en dat *in casu* de veiligheidssituatie daar moet worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden bij de stad Jalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bermbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft het niet eens te zijn met deze analyse van de veiligheidssituatie, doch dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter weerlegging van bovenstaande vaststellingen noch van de gehanteerde landeninformatie.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad in de provincie Nangarhar als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij brengt geen andere elementen aan in dit verband.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP